

ἀφήρπασεν ἀπὴνῶς πεντηκονταετῆ μόλις τὸν συμπαθῆ κρίνον.
Ἡ φθίσις μετὰ τοῦ μαρασμοῦ ἐνωθεῖσα κατέβαλεν ἐν Χίῳ τὴν
γηραιᾶς μητρὸς τὸ μοναδικὸν στήριγμα.

Ἴδου τὸ ἀπροσδόκητον δεινὸν, ἰδου τὸ καίριον τραῦμα τὸ κα-
ταθλιψαν ἡμᾶς, τὸ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν συνεχῶς τὸ πικρὸν
δάκρυ φέρον. Φεῦ! ἀναμιμνήσκομαι τῆς εὐδαίμονος ἐποχῆς καὶ
ἄκων ὀρηνῶ· συναισθάνομαι τὴν δεινὴν ἀπώλειαν καὶ εἰς ἀπὸ-
γνωσιν περιπίπτω. Ἀναμνήσθητε αὐτοῦ, ἀναπαραστήσατε, προ-
σφιλεῖς ὀμιληταί, αὐτὸν τέλειον ἐν τῇ μνήμῃ ὑμῶν καὶ θέλει
ὡσαύτως κλαύσει. Ἡμεῖς λεπτὰ καὶ ἀσθενῆ δενδρύλια ὑπὸ τῆ
φοβεράν ἰσχύν τῆς θυέλλης εὐκόλως καμπτόμενα. Ἐτρέμομεν
πᾶν, τὰ πάντα ἀπεφεύγομεν· ὑπὸ ὑψικάρηνον μόνον καὶ δαφνι-
στεφῆ δρυῶν εὐρίσχομεν καταφύγιον, περὶ αὐτὴν συνεσπειρόμεθα
τρέμοντες, τὴν λαίλαπα ζητοῦντες νὰ ἐκφύγωμεν. Γλυκεῖα καὶ
προσπνῆς ἡ γηραιὰ δρυς φιλοστόργως ἤνοιγε τοὺς βραχίονας αὐ-
τῆς ἵνα περιθάλψῃ ἡμᾶς, ἵν' ὑπερασπίσῃται ἡμᾶς, ἵνα διδάξῃ
ἡμῖν πῶς κατανικεῖται ὁ νυφετός. Φαιδρὸν, πλῆρες στοργῆς καὶ
εὐγνωμοσύνης ἐρρίπτομεν πρὸς αὐτὴν βλέμμα καὶ ἐκείνη διὰ νέου
θείας ὑποθήκης, διὰ νέου ἔτι δείγματος, προφανοῦς στοργῆς, ἐ-
παραμίλλου ἀφοσιώσεως, ἀνταπεκρίνετο πρὸς ἡμᾶς. Ἄν ὡς μικροὶ
παῖδες περειπίπτομεν εἰς σφάλμα τι, εἰς ἀσύγνωστόν τινα πρὸς
ξιν, ἐπίπληξις ἐλαφρὰ μετὰ χαρίεντος μειδιάματος πάντοτε τὴν
λεσφοροῦσα, ἦν ἡ τιμωρία ἡμῶν.

Ἀλλὰ κωλύει μου τὸν λόγον ἡ θλίψις, ἀναπολοῦντος εὐτυχίαν
ἡμέρας. Ἐπέστη τέλος ἡ σκληρὰ στιγμή, ὁ χρόνος τῆς ἀποχρῆ-
ρίσεως ἡμῶν ἀπὸ τῶν πατρικῶν αὐτῆς ἀγκαλιῶν ἀπροόπτως πε-
ρέστη. Ἐξήλθομεν αὐτῶν μετὰ ψυχικοῦ ἄλγους, ἕκαστος ἐκεί-
θεν ἐκάλει αὐτὸν πατὴρ καὶ χρέος ἐπιδοθέντες. Ἀλλὰ συμφορὰ
τις ἐν τῷ πολυκυμάντῳ βίῳ ἠπειλεῖ ἡμᾶς, κίνδυνός τις ἐτάραττε
τὴν ἡσυχίαν ἡμῶν: Ἦρκει εἰς τὰς πατρικὰς νὰ προσφύγωμεν ἀγ-
κάλας, ἐκεῖ περιέμενεν ἡμᾶς ἡ Ὀσραπεῖα τοῦ δεινοῦ. Ἀλλὰ σπῆ-
μερον; Σήμερον, φεῦ! ἡ ὑψικάρηνος, ἡ προσφιλῆς δρυς ἀνηρπᾶται
ἀνεπιστρεπτῆ, κκτέπεσεν ὑπὸ τὸ βαρὺ κτύπημα πανισχύρου